

tem. S hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. napadá tudíž zmateční stížnost i tento rozsudkový výrok zřejmě neprávem.

Jednání obžalovaného nasvědčuje pohnutkám nízkým a nečestným. Účelem obžalovaného bylo, šířiti zásady strany, jejímž jest přívržencem. Třebaže se za účelem dosažení cílů vytýčených programem strany dostal do vážného konfliktu s trestním zákonem, proviniv se proti němu, nelze přece v jeho projevech spatřovati pohnutky nízké a nečestné, nanejvýš, an obžalovaný nebyl veden úmyslem zlá. Poněvadž obžalovanému byl uložen trest kratší jednoho roku, nejsou tu podmínky pro vyslovení ztráty práv občanských podle § 32 zák. na ochr. rep. a bylo proto k důvodnému odvolání obžalovaného uznati, že výrok o ztrátě čestných práv občanských odpadá.

Čís. 3565.

Nebyl-li smilný čin (§ 516 tr. zák.) spáchán veřejně, jest způsobitým vzbuditi veřejné pohoršení teprve, byl-li spáchán za okolností, kde si pachatel musil býti vědom možnosti, že se o něm dozví větší počet lidí.

Z pouhého zjištěného vědomí pachatelova, že mladistvá osoba o činu nesmlčí, neplyne logicky nutně vědomí, že se o činu dozví větší počet lidí.

(Rozh. ze dne 18. července 1929, Zm I 157/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 3. ledna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným vedle zločinu zprznění i přestupkem proti veřejné mravopoctnosti podle § 516 tr. zák., zrušil rozsudek nalézacího soudu ve výroku o vině pro přestupek podle § 516 tr. zák., a v důsledku toho i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících a vrátil věc soudu první instance, by ji v rozsahu zrušení znova projednal o rozhodl. Zmateční stížnost, pokud čelila proti odsouzení pro zločin zprznění, zamítl.

Důvody:

Pokud zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 4 tr. ř. proto, že nebyly u hlavního přelíčení připuštěny navrhané důkazy, nelze ji považovati za odůvodněnou, any o tom, že obžalovaný byl v době činu ve stavu nepřičetném, důkazy vedeny nebyly, okolností však, že děvče Jiřina G-ová chodí po domech a žebrá vždy o korunu na cukroví, a o tom, že byt obžalovaného jest z chodby tak uzavřen, jak to obžalovaný tvrdí, jsou pro posouzení věci nerozhodné, ježto ona okolnost nedotýká se žádného skutkového předpokladu obou trestných činů, uzavření bytu pak jest s hlediska § 128 tr. zák. vůbec, s hlediska § 516 tr. zák. však pro posouzení toho, zda jde o čin vzbuzující veřejné pohoršení, okolností bezvýznamnou, ana se tato náležitost přestupku podle § 516 tr. zák. dovozuje na jiném skutkovém základě, jak z dal-

šího vysvitne. Se zřetelem k této skutkové náležitosti přestupku podle § 516 tr. zák. namítá však zmateční stížnost právem neúplnost rozsudku, správněji nedostatek logických důvodů pro zjištění, zda a kterak obžalovaný zavdal svým činem příčinu k veřejnému pohoršení. Rozsudek nalézacího soudu uvádí k tomu jen tolik, že si obžalovaný musil býti vědom, zejména vzhledem k mládí Jiřiny G-ové, že tato o činu nesmlčí, že se tak čin dostane do veřejnosti a může zavdati příčinu k veřejnému pohoršení. Způsobilstv smilného činu ke vzbuzení veřejného pohoršení je naplněna v případech, kde smilný čin, jako v souzeném případě, nebyl spáchán veřejně, teprve, byl-li spáchán za okolností, kde si pachatel musil býti vědom možnosti, že se o něm dozví větší počet lidí (rozh. sb. n. čís. 1741). Z pouhého zjištění vědomí pachatelova, že mladistvá Jiřina G-ová o činu nesmlčí, neplyne logicky nutně vědomí, že se o činu dozví větší počet lidí. Vždyť, nehledíc k tomu, že se podle obsahu spisů Jiřina G-ová ani své matce nesvěřila a ani u soudu o činu nevypovídala, nelze z pouhého nesmlčení (snad jedné osobě) bez zjištění jiných okolností nutně usuzovati na možnost, že se o činu dozví větší počet lidí, naopak mohou býti po případě okolnosti, které přímo vylučují, že by pachatel s takovou možností mohl a musil počítati. Byly-li tu snad okolnosti toho či onoho rázu, nutno teprve zjistiti při novém hlavním přeličení, bez něhož se nelze obejít, takže nemůže nejvyšší soud sám rozhodnouti o tom, zda je onen zákonný znak přestupku podle § 516 tr. zák. naplněn, což jediné zmateční stížnost popírá hmotně-právními důvody zmatečnosti podle čís. 9 a) a 10 cit. §. Bylo proto zmateční stížnost, pokud čelí i proti odsouzení pro zločin zprznění, zamítnouti podle § 4, čís. 1, 2 nov. k trestnímu řádu z roku 1877/78 již v zasedání neveřejném; pokud však čelí proti odsouzení pro přestupek § 516 tr. zák., bylo ji za souhlasu generální prokuratury za ostatních předpokladů § 5 novely k trestnímu řádu z roku 1877/78. vyhověti již v zasedání neveřejném a uznati, jak ve výroku uvedeno.

Čís. 3566.

Provedení zmateční stížnosti, sepsané s obžalovaným protokolárně u okresního soudu, jest pokládati za včasné podané jen tenkrát, bylo-li tímto soudem ve lhůtě § 285 tr. ř. nejen sepsáno, nýbrž i odevzdáno poštovní dopravě.

(Rozh. ze dne 22. srpna 1929, Zm I 506/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 1. března 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II a), b) tr. zák.

Důvody:

Obžalovaný ohlásil včas zmateční stížnost a žádal o doručení opisu rozsudku, který mu byl doručen dne 1. června 1929. Dne 4. června 1929